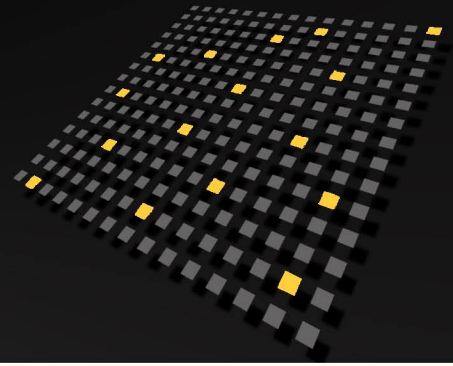

ZKRAT

(ne)obyčejný školní časopis

Číslo 2

2009/2010

- 2 ■ Naši (m)učitelé - Dagmar Salačová
- 4 ■ EDUCA 2009 - Veletrh vzdělávání a pracovních příležitostí
- 5 ■ Studenti čtou a píší noviny - rozhovor s Eliškou Veisovou z L3
- 6 ■ Turnaj absolventů v sálové kopané 2009
- 7 ■ Call of Duty: Modern Warfare 2 - singleplayer campaign
- 9 ■ Realita, ve které existujeme. Jaká ve skutečnosti může být?
- 12 ■ Filmové novinky

Jelikož, jako noví členové redakčního týmu máme na starost rozhovory s učiteli, vybrali jsme si pro naše první interview člověka, který je s námi na této škole shodou okolností stejně dlouho a tím je paní Salačová, vyučující angličtinu. Předem jsme se dohodli, že rozhovor v češtině bude pro nás příjemnější.

Jaký pro Vás byl dnešní den, tedy pátek třináctého?

Pátek třináctého byl myslím si, úplně stejnej jako každý jiný den, takže to docela šlo. Nevěřím na pátek třináctého, myslím si, že není ničím výjimečný.

Napadlo Vás v našem věku, že byste někdy mohla vyučovat angličtinu nebo byl to přímo váš plán?

Já jsem z učitelské rodiny, takže moje maminka učila a mně se to vždycky strašně líbilo, když jsem byla nemocná a vzala si mě do školy. Takže jsem seděla vzadu, koukala jsem a tenkrát vypadaly ty děti všechny hrozně hodný, kdybych to srovnala narozdíl od nynějška leckdy. Ale je pravda, že jsem byla trochu nasměrovaná díky tomu rodinnému zázemí.

Učíte i něco jiného než angličtinu?

Já mám druhý jazyk ruštinu, takže v tom je trošku problém. Prostě začínala jsem s ruštinou jenom a teď učím zase jen angličtinu.

Zmínila jste se nějak ve smyslu, že dřív byli žáci hodnější než je tomu teď...?

Rozhodně si nemyslím, že byli chytřejší nebo hloupější než je tomu teď. Ale asi to souvisí s tou dobou a

celkovou situací ve společnosti. Žáci nebo studenti jsou vždycky odrazem toho, co se děje právě ve společnosti, takže si myslím, čím nechci říkat, že za starého režimu nebo dřívějších

dobách to bylo lepší, to rozhodně nebylo, ale byli asi trošku míň drzí možná...

A srovnání mezi výukou na základní škole a tady na střední škole?

No tohle je mnohem lepší. To je opravdu nebe a dudy. Navíc tadyto je výběrová škola, takže sem se nedostanou takový ti vyloženě problémoví žáci. Jinak jsou tady třídy, které člověku sedí více, a které míň, ale obecně si opravdu myslím, že je to daleko lepší než na základní škole.

Žít v Anglii by Vás jako učitelku angličtiny nelákalo?

Asi chvíli, ale určitě né pořád, přeče jenom takový ten "culture shock" by se určitě dostavil. Já jsem tam byla nejdéle 14 dní a už ten desátý den se mi docela stýskalo... po našem pivu. Vypadáto, že já nějak příliš piju pivo, ale to jejich se vážně nedá. (Chvilka našeho přikývování)

Jaké to třeba bylo když jste poprvé slyšela v podstatě angličtinu mezi lidmi? Rozumněla jste nebo naopak?

Pokud mluvíte "face to face" tak oni když poznají, že nejste rodilý angličan, což poznají vždycky, že jste cizinec, tak mluví pomalu a to jsem se docela chytala a byla jsem na sebe pyšná, že se tak dobře domluví, ale samozřejmě pokud slyšíte například někde skupinku mladých, jak se baví, tak to je o něčem jiném.

Co třeba nějaký jiný koníček?

Tak já mám docela ráda hory a zimu, takže si ráda zalyžuji, ale samozřejmě jen rekreačně. A také hrozně ráda čtu. Musím říct, že za svá studia, jsem načetla spoustu knih. Asi to znáte takové ty kánony literatury. Navíc internet vlastně nebyl, takže jsme museli nějak trochu alespoň vědět o čem která kniha je. Ale zajímavé je, že jak stárnu tak mám chuť se k těm knihám vracet, abych poznala, proč se vlastně o nich máme učit, ikdyž už to samozřejmě vím, ale teď si myslím, že bych si je vychutnala víc.

Existuje země, kam byste se chtěla podívat a kde jste ještě nebyla?

Amerika. Ta mě opravdu láká a myslím si, že nejen taková ta velká města, ale opravdu si ji projet. To bych strašně ráda měla někdy alespoň dva měsíce, pronajala si tam to auto a fakt jela. To si myslím, že by byl docela zážitek. Snad se to někdy povede...

Naši (m)učitelé | Dagmar Salačová

Když se ještě letmo vrátíme zpět ke škole. Tak jste určitě známa svým spíše klidnějším přístupem ke studentům, nestalo se vám někdy třeba, že jste zvýšila hlas a chtěla být přísnější?

Stalo. Myslím, že zrovna především v E1 jsem říkala: Nezlobte mě, protože já, když pak začnu křičet, tak koktám. Tak proto to nedělám. Takže já si myslím,

že člověk má svoji nějakou náuru a povahu, kterou nemůže změnit, i když by se snažil. Samozřejmě někdy okolnosti donutějí, že to změnit můžete. Ale já taková být neumím a myslím si, že naopak působím směšně, když začnu být příliš jaksi přísná a proto to nedělám.

A otázka nakonec. Kdybyste si mohla vybrat dobu, ve které byste

chtěl žít, která by to byla?

Já si myslím, že každý se narodí tak, jak má, že je to daný nějakou vyšší mocí a asi jsme tu proto, že tu teď máme být. A kdybych si měla vybrat, tak asi jsem si vybrala správně tohle období.

Srdečně děkujeme za rozhovor.

Rozhovor spáchal Ladislav Jedlička a Miroslav Jiříček

SPŠSE | Turnaj SŠ ve volejbale

Družstvo volejbalistů naší školy úspěšně zahájilo turnaj SŠ ve volejbale pro rok 2009/10. V 1. kvalifikační skupině porazilo Gymnázium Frýdlant 2:0 a stejným výsledkem porázející GFXŠ. Zajistili jsme si postup do finálové skupiny, jejíž zápasy proběhli 24. listopadu v tělocvičně Gymnázia

Jeronymova. Ve stejné sestavě jako v kvalifikační skupině po velmi dobré hře porazilo GFXŠ 2:0 a Gymnázium Jeronymova 2:1. O postup na republikovou kvalifikaci se 7. 12. utká v hale Jergym s dalšími vítězi okresních kol.

Školu reprezentovali Jirouš - P4, Nesvadba - S4B, Havelka - S3B, Voden-

ka - A3, Mazánek - L3, Kokta - S2B, Žďárský - P2, Macháč - P1, Nejedlý a Hansal - S1B.

Mgr. Stanislav Krotil

SPŠSE | Výstava Amos v Jablonci nad Nisou

Ve čtvrtek, jeden týden před Educou, která se koná v Liberecké Tip sport aréně, se naše škola prvním rokem zúčastnila výstavy Amos. Jelikož je Jablonec o dost menší než Liberec, tak se výstava konala na menším prostoru a my měli sotva poloviční stánek než míváme na výstavě v Liberci. Účast byla také o dost menší a proto nám to ani tolik nevadilo. Naše škola na počítačích ukázala některé

výrobky z hodin CADů studenta ze čtvrtého ročníku a ohlas byl celkem ucházející. Většina žáků základních škol viděla 3D modelování poprvé a tak se ne jeden nadcházející student přišel podívat. Na stole za naším stánkem se konala přehlídka šatů z Liberecké střední textilní průmyslové školy, ale na můj vkus se tam „textilka“ objevovala příliš často a to pořád s jednou a tou samou

přehlídkou, což mohlo některé návštěvníky poněkud nudit. Poté jsme shlédli i dvě vystoupení břišních tanců, která se nám líbila. Hodnotím Jabloneckou akci jako celkem úspěšnou a možná se tam budeme moci setkat i příští rok :) Snad jsme k nám na školu přilákali dostatek vzdělaných studentů. Uvidíme příští rok :)

Veronika Langerová

SPŠSE | Nejbližší akce

Prosinec 2009:

3.12.	(ČT)	12:45-14:35	Elektrotechnická olympiáda NEISSE 2000
8.-9.12.	(ÚT-ST)	8:00-16:00	Den otevřených dveří na SPŠSE a VOŠ v Liberci
16.12.	(ST)	10:35-10:55	Pedagogická porada

23.12.2009 - 3.1.2010

Vánoční prázdniny, studijní volno

EDUCA 2009 - Veletrh vzdělávání a pracovních příležitostí

Veletrh vzdělávání a pracovních příležitostí EDUCA 2009 JOBDAYS LIBEREC se uskutečnil 15.-17. 10. 2009 v Tipsport aréně. Návštěvníci se zde mohli seznámit s možnostmi studia a pracovního uplatnění v Libereckém kraji, Euroregionu Nisa, České republice i v zahraničí.

Naše škola na tomto veletrhu samozřejmě nesměla chybět.

Stánek cca 3x2 m, spousta studentů, projekce, chlazení procesoru teklutým dusíkem, tančící robot, spousta blikajících součástek a bonbóny na stole, to všechno se snad nedalo přehlédnout. Každý zájemce odcházel nabytý informacemi s dojmem, že jsme prestižní škola a lepší studium si nemůže vybrat. To díky studentům, kteří zde samozřejmě byli dobrovolně.

I přes neustálé opakování těch samých informací, i přes občasné návaly zájemců, jsme se dobře bavili. V aréně probíhal doprovodný program, jako byly třeba mažoretky, modeling, taneční vystoupení a další. Většinou to byla reprezentace škol. A naše škola se do tohoto programu zapojila také,

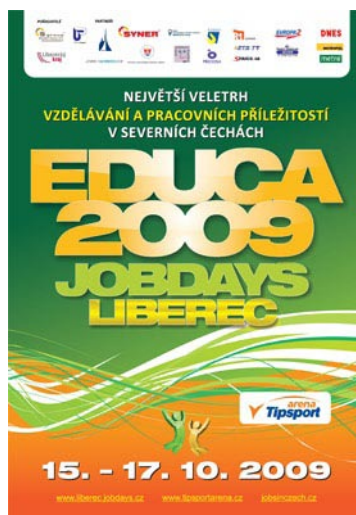

díky robotovi a Michalu Třešňákovi. První vystoupení se sice moc nepovedlo, robotovi se víc líbilo na zemi, ale druhé se už vydařilo. Díky tomu zájem o náš stánek opět vzrostl. Kuchařské umění od naproti jsme samozřejmě taky okoštovali. Palačinky se skořicí nebo s ovocem, to se šlehačkou, opravdu byly.

Obsazení stánku se po půl dni střídalo, ale někteří zde byli i celý den. Od 9:00 do 18:00. Opakování informací celý den stále

dokola ovšem nikoho našťastí nepoznámalo. Proto si myslím, že ze všech hledisek bylo tato výstava pro naši školu úspěšná. A pro kluky mám dobrou zprávu. Zaregistrovali jsme docela slušný zájem holek o studium ;)

Veronika Lamačová

Burza škol v Turnově

Sedím si tak spokojeně v lavici, čtu čtvrteční noviny, když z nenadání koutkem oka spatřím přicházející osobu. Vzhlednu k ní, koho nevidím, pan profesor Hujer. Hlavou mi běží myšlenka, kdo zase něco provedl, ale on si to štrádne k mé lavici. Trochu jsem zpozorněl a přemítal o nedávné minulosti, co jsem provedl nekalého. To už byl ale u mě. S úsměvem povídá: „Co děláte v pátek?“ Trochu mě jeho otázka zarazila, proto jsem trochu nemístně zareagoval: „Proč?“ Nechtěl mi to však prozradit, tak jsem mu odpověděl, že v plánu (bohužel kromě školy) nic nemám. Na nic nečekal a seznamoval mě s akcí, které se mám příští den zúčastnit ještě s jedním spolužákem Ondrou Mazánkem.

Bylo tomu v pátek 6. 11. 2009, kdy se

v Turnově na místní střední hotelové škole konala burza středních škol. Zamluvili jsme si místnost společně s gymnáziem ze Semil. Kdybyste náhodou slyšeli, že k nim chodilo více potenciálních uchazečů o studium, nevěřte tomu. Možná, že tam občas měli narváno, ale víte, čím to bylo způsobeno? Měli tam totiž interaktivní tabuli, na které si žáci mohli zahrát různé hry! :-D Netvrdím, že my jsme si nezahráli, ale byl to dobrý vábící prostředek.

My však také měli trumfy v rukávu. Pověsili jsme si totiž přes okna obrovský transparent s názvem naší školy. Zastínili jsme je tak vcelku dokonale. Lidé, když nakoukli do učebny, spatřili nás jako první. Dále jsme na zeď promítali prezentace o škole, hráli si s aplikací na sestavení

PC či tvořili součásti v Solid Edgi.

Dopoledne se na nás přišlo podívat celkem dost žáků devátých tříd. Odpoledne už chodili s rodiči a měli dosti záludnější otázky než jejich předchůdci. Kolikrát by spíše chtěl studovat tatínek než jeho dítě. To si totiž koukalo, kde co lítá (hlavně tedy vedle na zrovna rozehranou hru) a říkalo si, aby bylo už konečně doma. To byli spíše výjimky. Byli i tací, kteří k nám přišli víckrát. Ať už zjistit další informace o studiu nebo jen pokecat či vyměnit číslo na případné další dotazy ;-).

Na závěr si troufám tvrdit, že jsme pár lidí opravdu ukecali, aby se přihlásili do našeho ústavu.

Vlastimil Zelenka

Studenti čtou a píšou noviny - rozhovor s Eliškou Veisovou z L3

Co tě vlastně vedlo k tomu, abys psala články do novin?

Poradil mi to můj pan třídní Stanislav Krottil. A jak vám všichni jeho svěřenci rádi potvrdí, jeho rady není radno ignorovat.

Jaký máš pocit, když ti tvůj článek vyjde v novinách?

Žádný pocit výjimečnosti se nekoná. Mám z toho samozřejmě radost, ale druhý den jakoby se nic nestalo. Větší radost z toho má i moje máma.

Které novinářské téma tě nejvíc zajímá? A o kterém bys psala nejraději?

Snad vše kromě sportu. Nerada si témata vymýšlím. Jsem mnohem raději, když dostanu pevně dané.

Na základě čeho utváříš své názory, které prezentuješ v novinových člancích? A měli by se i ostatní redaktoři podle toho řídit?

Kdyby se všichni redaktoři řídili podle toho samého, tak by to byla nuda, ne?

Měli by se studenti projevovat častěji a výrazněji prostřednictvím médií?

Pokud mají potřebu, tak ano. Ale myslím, že stejně tak by se měli projevovat i matky, zedníci, učitelé... A navíc, není student jako student.

Uvažovala bys o žurnalistice jako o budoucím povolání?

Určitě ne, tohle pro mne není.

Myslíš, že lidi zajímají názory studentů, které jsou prezentovány v novinách a snaží se z nich vzít trochu ponaučení?

Spoustu lidí, které znám ani nezaregistrovali zadní stánku novin se studentskými názory.

Mnoho lidí tvrdí, že MF dnes nemá daleko k bulváru, přesto se tam objeví kolikrát i rozumný článek. Měla jsi někdy pocit, že se v MF dnes objevují často bulvární články?

Myslím si spíše opak. V MF Dnes je spousta rozumných článků a jen

občas se objeví bulvár. Dělán to jednoduše, prostě ho přeskočím a přečtu si něco zajímavého.

Jak moc bulvár poškozují důvěryhodnost novin?

Více než poškozují důvěryhodnost novin, oblbuje lidi. Častým přísunem bulvárních informací si na ně člověk zvykne a pak se bez nich neobejde.

A na závěr bych se ještě chtěl zeptat. Měli by redaktoři novin být motivováni penězi, za výborně napsaný článek založený na polopravdách, anebo se spíš soustředít na jejich důvěryhodnost?

Lze napsat i výborný důvěryhodný článek, to se snad nevylučuje ne. Pak už je jen na redaktorovi, jak se s tím popere.

Daniel Balatka

SPŠSE | Turnaj absolventů v sálové kopané 2009

V sobotu 21. listopadu 2009 proběhl v tělocvičně SPŠSE a VOŠ 19. ročník turnaje absolventů v sálové kopané.

Turnaj opět zodpovědně a kvalitně připravil ing. Kirschner a hladký průběh zajišťovali asistenti prof. Choutka a prof. Krotil. Význam a tradici akce podtrhli svou účastí na zahájení ing. Šorma a jeho zástupce ing. Hujer, kteří pořídili bohatou fotodokumentaci pro webové stránky

školy. Celkem se zúčastnilo 71 hráčů ve 13 družstvech. Sehráno bylo 21 zápasů a padlo 62 branek, tedy téměř tři na zápas. A kdo zvítězil? Nečekaně, ale určitě zaslouženě, nejstarší družstvo absolventů z roku 1997 třídy technická administrativa o 1 bod před mladíky ze třídy S4A, kteří maturovali v roce 2006.

Výkony a nasazení všech mužstev byly vynikající a někteří hráči ze sebe dostali i poslední fyzické rezervy - "... ty poslední minuty byly na krev...", řekl po vítězném finále jeden ze "starších". O to příjemnější potom bylo osvěžení a popovídání po skončení zápasů a předání cen nejlepším.

A co na výsledek vítězové: "Bylo to fantastický, krásnej zážitek," řekl Tomáš Malíř. A František Jakůbek spolu s Janem Holinou dodali: "No a určitě kus úspěchu patří našemu kouči Lukáši Brátovi, kterému jsme tím dali dárek k narození potomka!!!"

Příští rok se uskuteční jubilejní 20. ročník. Tak se těšíme na všechny, kteří se letos zúčastnili, ale i na vás, kterým to z nějakých důvodů nevyšlo.

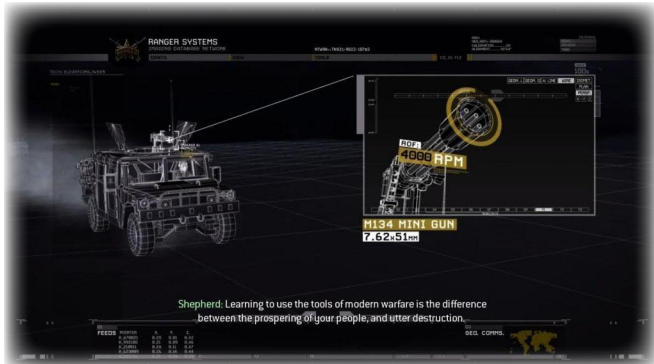
**Za organizátory:
prof. Stanislav Krotil**

Zleva: ing. Jan Holina, Tomáš Malíř, Petr Jakůbek, ing. František Jakůbek a ing. Ladislav Kohout

Call of Duty: Modern Warfare 2 - singleplayer campaign

10. listopad 2009 - den na který čekal velký zástup hráčů. Tento den vyšlo pokračování herní série, která

je známá již 6 let a nutno říci, že i přes to, že má méně oblíbené díly, je stále velikým lákadlem nejen pro skalní fanoušky. Od prvního dílu vydaného v roce 2003 (ten byl oceněn jako nejlepší hra stejného roku), kdy jsme měli možnost poznat strasti na bojištích v období druhé světové války a kam jsme se v dalších 3 dílech znovu podívali, jsme se přenesli až do moderních smyšlených válek. Přeci jen tematika WW2 už je poněkud ohraná a tak je to určitě plus i když se samozřejmě najdou zastánci útoku na Berlín v 40. letech minulého století. Pojdme ale už upustit od minulosti a věnujme se současnosti a to dílku z produkce Infinity Ward - Call of Duty: Modern Warfare 2.

Spouštíme to...

Kdo by v tuto chvíli čekal, že obdobně jako u jiných her zabere samotné spouštění více času než je zdrávo, je

na omylu. Zvlášť v případě, pokud přeskočíme úvodní videa, pak se totiž ihned ocitáme v menu, které nabízí 3 možnosti: Special Ops, Campaign a Multiplayer. Ještě tlačítko QUIT v dolní části obrazovky. Nic víc. Chybí vám něco? Například nějaké to nastavení? Nezoufejte, nebudete muset dohrát hru s rozlišením 640x480 ani s defaultním nastavením kláves. Zde trochu předběhnu a prozradím, že nastavení se dá provést po spuštění mise/kampaně. Po stisknutí tlačítka ESC se kromě úkolů mise (objectives) zobrazí také menu, které překvapivě nabízí více možností než menu hlavní. Teď přichází na řadu vhodné nastavení pro náš stroj, zvláště na širokoúhlém displeji je to opravdu potřeba. Menu nastavení se po odehrání úvodní mise dá zobrazit i před načtením kampaně.

“Private Allen, show’em what I’m talking about.”

Na začátku kampaně projdeme jak jinak než výcvikem, který nám napomůže k převzetí role vojáka, bojujících v těch nejlepších jednotkách americké armády, pevně do svých rukou. Nejprve předvedeme partě nováčků rychlou a přesnou střelbu na terč ve stoje, v dřepu, sestřelíme cíl za překážkou a nakonec odrovnáme asi 15 terčů přesně hozeným granátem. Proběhneme okolo vojáků hrajících ve

volném čase basket, kolem opraváře Hummera a od něj nedaleko spícího kolegy až se dostáváme ke kapitánovi, který nám nabídne široký arzenál zbraní a pošle nás na cvičiště. Proti nám se staví makety nepřátel, ale také civilistů. Nepřátele musíme zneškodnit v co nejkratším čase a přitom pokud možno nezasáhnout žádného civilistu, neboť za něj dostáváme nejen trestné body, ale i trestné vteřiny navíc. Po prostřílení se přes cestu k domu, domem, dáni pěští namalovanému protivníkovi a postřílení ještě několika dalších máme trénink úspěšně za sebou. Tím se nám zvolí doporučená obtížnost celé kampaně. Rychlé potvrzení a už je tu alarm, který značí, že půjde do tuhého...

We’re the most powered military on the world...

A ihned poznáte, že tomu tak opravdu je. Jen to poznávání má jeden háček - proti Vám stojí hromada nepřátel, kteří Vám nedarují ten pocit jen tak pro nic za nic. Zpravidla za spoustu nábojů vypálených z vašeho kvěru, ztráty na životech a ranění. Při troše šikovnosti a správné taktiky se dá zvládnout i tento náročný úkol.

V první misi se ocitáme pod mostem u města kdesi v Afghánistánu a na druhé straně je spousta po zuby ozbrojených teroristů, kteří opravdu nemají chuť nás pustit přes most. Nicméně mají smůlu, přesné rány je

Call of Duty: Modern Warfare 2 - singleplayer campaign

usměrňují k zemi a za pomoci letadlové podpory pošleme k zemi i dům, ve kterém hledají úkryt. Mezitím co

probíhal nálet jsme už ovšem nasedli do jednoho z přistavených Hummerů, stoupli si za parádní kulomet, konkrétně M134 MiniGun, a ihned po výbuchu celý konvoj vyrazil kupředu do středu města. Projíždíme kolem teroristů stojících na balkóně, kteří nás však jen pozorují a proto nezaahajujeme palbu. To se ovšem mění o pár sekund později, kdy začínají ze všech stran lítat kulky. Naštěstí naše zbraň si s většinou nepřátel poradí, ale to jen do doby než nám kdosi vyhodí vozidlo do vzduchu. Zázrakem přežíváme, kryjeme se v nejbližším domě a jdeme si prostřílet cestu. Po vyčištění školy a splnění dalších úkolů nás pochválí velitel a naše další kroky (tentokrát však plně řízené počítačem) míří k transportnímu vrtulníku...

“This ice is good, let’s follow me.”

Ano, podíváme se i do oblastí pokrytých ledem a sněhem. S naším kolegou nejdřív vylezeme po skále pokryté ledem. To se provádí pomocí obou tlačítek myši a opravdu nedoporučuji uprostřed lezení zrovna stisknuté tlačítko pustit dřív než stisknete to druhé, jinak totiž skončíte kdesi v údolí a neužijete si boj v ruce s tichou a přesnou zbraní.

Kolega si s vámi rozdělí úkoly, ze začátku jde o zastřelení dvou cílů, při čemž si každý vezmete na starost

jednoho a umrtvující výstřel provedete najednou. Vzájemná kooperace je pak důležitá k vašemu přežití v sněhové bouři. K tomu dopomáhají nejen přesné hlašení našeho přítele, ale i detektor srdečního tepu, který máte přidělan na zbrani. Na něm i za špatných podmínek vidíte, kde se nacházejí nepřátelé. A pak už stačí jen včasné zarea-

gování...

Postupně týmovou spoluprací připravíte “plán B” pro případ, že by se po dokončení hlavního úkolu stalo něco neočekávaného. Což se samozřejmě stane. Zástup našťvaných vojáků v bílém masíkování začne mířit na vašeho kolegu, který poslušně zvedá ruce nad hlavu, ale zároveň vám tiše oznamuje, že je čas na plán B. Protože o Vás nemají nepřátelé zatím ani potuchy, plán B se daří uskutečnit a čerpací stanice letící do vzduchu nám dává moment překvapení a čas na zahájení protiútku. Smršť kulek ze všech stran je teď to, čemu musíme čelit. Ale jako již zkušený bojovník si klestíme cestu hlava nehlava až se svezeme po zadku po stráni a dostáváme se k sněžným skútrům, na kterých prcháme. Cestou je vhodné zastřelit několik pronásledovatelů, což je možné i za jízdy. Následuje prudký kopec a díky velké rychlosti zde nabrané přeskakujeme propast a ocitáme se na přátelské základně.

No russians, ok?

Následující mise je zcela dobrovolná. Pokud jí chce hráč přeskočit, může aniž by dostal nějakou penalizaci

v závěrečném hodnocení kampaně. Proč tomu tak je? Autoři tuto volbu dali k misím, ve kterých je průběh opravdu masakr. Například v té první volitelné vystupujeme z letištního výtahu a střílí se všechno živé. Stovka obyčejných civilistů v kalužích vlastní krve není zrovna nejpříjemnější pohled. Celá mise je jakási pomsta za Rusa, zřejmě přítele našich spolubojovníků. Náš velitel nás však na konci zastřelí...

Závěrem...

Už po několika minutách hraní vás hra přitáhne a nepustí. Tvůrci toho docílili především zapracováním na detailech a reálnosti. Ani úkoly nejsou stereotypní, jako například v také nedávno vydané OFP2, kde jde vlastně pořád o to samé - najdi a znič. Tady se prostě nudit nebudete. Ani nároky nejsou buhvíjak vysoké, na notebooku s AMD Athlon X2 2,1GHz, ATi Mobility Radeon HD4570 512MB, 3 GB RAM a Windows 7 se v běžném prostředí pohybuje FPS okolo 45, v interiérech a méně pestrých prostředích se hodnota FPS

vyšplhá až na dvounásobnou hodnotu. Pokud tedy prahnete po kvalitní akci, je pro Vás nejnovější Call of Duty tou správnou volbou. Pokud ji přeci jen vynecháte (tak podle mě děláte velkou chybu, i když ne každému tento typ hry sedne), alespoň děkuji těm, kteří se v mém článku dostali až sem. :-)

Dave

Realita, ve které existujeme. Jaká ve skutečnosti může být?

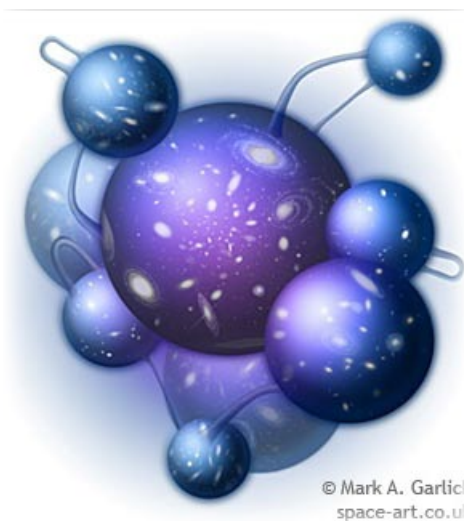
Už od dávných dob se lidem honí hlavou otázky, týkající se toho, jak vlastně funguje svět, ve kterém žijí. Od představ, ve kterých byla placatá země, kterou drží velké želvy, jsme ušli velký kus cesty. Zpočátku na tyto otázky hledali odpovědi výhradně filozofové a teologové, a tak se není čemu divit, že tyto představy byly značně nedokonalé a zkreslené. Čím více ale v našem světě hrála roli věda, tím více jsme se té přesnější představě přibližovali. Rozhodně se ale nedá říct, že bychom byli u konce poznání. Právě naopak.

Jako by se zdálo, že čím více se dozvídáme, tím více nových otázek nás napadá. Ani se nedá říct, že by filozofie v těchto otázkách ztrácela prostor na úkor empirických věd, jako fyzika nebo astronomická pozorování. Naopak, čím více se dozvídáme, tím větší prostor dostávají spekulace a domněnky, nehledně na to, že je pravděpodobně dříve nebo později potvrdíme či vyvrátíme.

Co je vlastně realita, ve které existujeme? Pro mnohé tato otázka pozbývá smyslu, protože prostě přijmou život jako úděl a děsí se, že by přemýšlení nad takovou otázkou mohlo narušit jejich relativně primitivní představu o světě, který berou „prostě jako fakt“, či mají svého Boha, který vše stvořil, a tak v tom mají relativně jasno a víc je nezajímá. Někdo zase má pocit, že je to tak složitá otázka, že na ní stejně nikdy nenalezne odpověď a proto nemá smysl se jí zabývat. Já osobně jsem jiného názoru. Sice není jisté, že se dozvíme a objasníme úplně všechno, ale je jisté, že se dozvíme mnohem víc, než víme nyní, přičemž to, co víme už dnes, je samo o sobě velice zajímavé.

Prvním zásadním zjištěním bylo, že Země není placatá, ale kulatá. Další zjištění bylo jako studená sprcha,

protože Galileo Galilei, ačkoliv ve své době musel své myšlenky odvolat

© Mark A. Garlick
space-art.co.uk

kvůli inkvizici, potvrdil Koperníkovy zjištění, že náš svět, tedy Země, není středem všeho – že Slunce neobíhá kolem nás, jak se mnozí filozofové, podporováni teologi domnívali, ale my kolem něj, včetně ostatních planet naší sluneční soustavy. Tím začala éra lidského uvědomění, že nemáme žádné zvláštní či výjimečné místo ve vesmíru. To ještě prohloubila další poznání: Nejprve to, že hvězdy, které vidíme na nebi a kterých je podle dnešních odhadů zhruba jeden bilion, jsou další „Slunce“, jen od nás velice vzdálené. Bylo pravděpodobné, že je i mnoho dalších planet, třeba i podobných zemi, které kolem nich obíhají.

Když jsme se koukli na oblohu dalekohledy, zjistili jsme, že hvězdy, které vidíme, patří do stejné skupiny – tzv. galaxie, jako my. Ale podobných galaxií ve vesmíru existuje miliardy. Dnešní odhady hovoří zhruba o sto dvaceti miliardách dalších galaxií. Přesné počty neznáme, můžeme jen odhadovat, protože nejvzdálenější vesmír nám zůstává skryt. Vidíme totiž jen to, jak vypadal v dávné minulosti. Jeho nejvzdálenější oblasti,

které můžeme ještě relativně dobře pozorovat jsou kolem 500 milionů světelných let. Než k nám tedy doletí světlo, které zobrazí vesmír takový, jaký je právě teď, bude to trvat miliony let. Letos v dubnu vědci pozorovali výbuch hvězdy vzdálené dokonce 13 miliard let a jedná se tedy o výbuch hvězdy v počátcích vesmíru.

Z astronomického pozorování víme, že vesmír se rozpíná. To jsme zjistili tak, že všechny galaxie se od nás vzdalují. Na základě toho, jak rychle se vzdalují, jsme byli dokonce schopni určit i samotné stáří vesmíru, které se odhaduje na zhruba $13,7 \pm 0,2$ miliard let. Takzvaný inflační model – nejpravděpodobnější a nejúspěšnější popis toho, jak probíhal vývoj vesmíru, nám dává celkem dobrou představu o minulém i budoucím vývoji vesmíru. Zjednodušeně říká, že vesmír se od svého počátku rozpíná, v prvních okamžicích velice prudce, potom několik miliard let relativně pozvolna, a v čase zhruba 7 miliard let, se rozpínání zase začalo postupně zrychlovat – a od té doby nepřestalo. To nám dává dokonce i obrázek o tom, jak vesmír pravděpodobně skončí – jako rozlehlá, prázdná a chladná pustina, protože za mnoho miliard let všechny hvězdy vyhasnou a jejich zbytky se od sebe vzdálí natolik, že jejich koncentrace ve vesmíru bude extrémě malá. Z vesmíru tak bude prázdný, pustý prostor.

V tomto ohledu tedy o vesmíru víme už relativně hodně. Ale stejně to chťe nechtě musí v každém vyvolat otázku, jak je tedy vlastně velký vesmír – a kde končí – kde má vlastně své „hranice“? Nejprve je nutné si uvědomit, že naše představy o vesmíru, mohou být – navzdory tomu, co o něm víme, ve své podstatě stejně omezené, jako když si lidé představovali zemi jako placku, na jejímž konci je okraj světa, jakási velká prohlubeň, kde vše končí.

Realita, ve které existujeme. Jaká ve skutečnosti může být?

To proto, že oni také – stejně jako my – neměli možnost podívat se dál.

Nejpravděpodobnější varianta tvaru vesmíru, za kterou stojí řada vědců, jako Stephen Hawking říká, že vesmír je pravděpodobně rozlohově konečný, ale nemá žádné hranice, ani okraj. Představit si to lze v analogii s povrchem země. Když po něm kráčíme, můžeme se neomezeně pohybovat, aniž bychom se museli bát – jako lidé v dřívějších dobách, že spadneme na jejím okraji do jakési “jámy” či “pekla”. Víme totiž, že je kulatá. Ale i přesto, že nemá žádný okraj, rozloha jejího povrchu není nekonečná. A stejně tak vesmír. Když poletíme z jednoho jeho bodu pořád rovně, teoreticky se tam jednou vrátíme, ale prakticky je to taková dálka že by to nešlo, protože by to trvalo věky.

Nejspíš si řeknete, že vesmír je přeci prostor, a ten nemůže být kulatý. Takhle to ale není. Vesmír je ve skutečnosti nejspíš zakroucen ve vícerozměrném prostoru a uzavírá se sám do sebe. Takový tvar si lze těžko představit, protože naše představy nejsou schopny představit si více rozměrů. Stejně, jako lidé v dřívějších dobách si neuměli představit, nebo neuvědomovali, že země může mít třetí prostor – a být kulatá. My ale tento vícerozměrný prostor nikdy nemůžeme spatřit, jsme vázáni na tři velké prostorové rozměry a jeden časový, z nichž nemůžeme uniknout. A protože nic

jiného neznáme, nejsme schopni si to představit. Proto používáme takovéto analogie, kde ubíráme jednu prostorovou dimenzi, což nám umožňuje získat představu o problému, aniž by se jednalo o nepřipustné zjednodušení.

Současná nejnadějnější teorie, která se snaží vysvětlit podstatu vesmíru a popsat všechny známé fyzikální zákony v jednom “jazyce” a dát vysvětlení tomu, co pozorujeme a přiblížení tomu, co jsme ještě neměli možnost pozorovat, se nazývá M-teorie. Je to teorie vzniklá sloučením pěti různých tzv. superstrunových teorií. Zatím trumfuje všechny ostatní, a zdá se, že by mohla popisovat realitu, ve které existujeme – a to v těch nejzákladnějších principech. Mohla by nám ukázat, co je základním prvkem vesmíru, co je vlastně on samotný a pomoci pochopit naše místo nejen v něm, ale i jeho místo ve “světě”, který našim očím může být navždy skryt. Tato teorie jde dál, než Einsteinin, nebo kvantová teoretici.

Podle jednoho možného modelu,

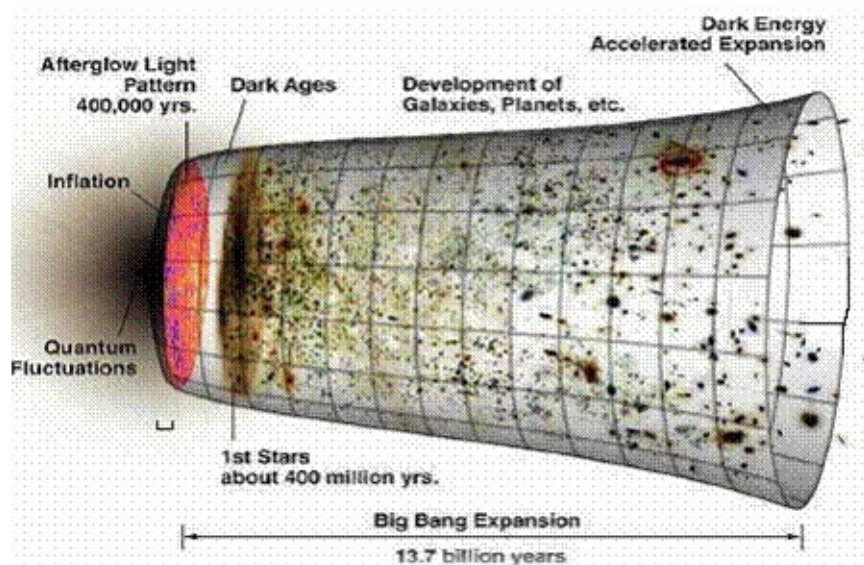
mohl být pouhým nicotným zlomkem skutečné reality. Podle něj se totiž vesmír nachází ve vícerozměrném prostoru, v angličtině nazývaným “megaverse”, do češtiny překládaným jako “Nesmír” – a nejedná se o žádný sci-fi název, ale o odborný název, který používají strunový teoretici. V tomto “nadprostoru” by měly být rozmístěny další podobné vesmíry, které mohou mít různý počet prostorových rozměrů, a v nichž mohou vládnout různé fyzikální zákony.

Úvahy často také hovoří o tom, že takových vesmírů by mohlo být nekonečné množství. Že Nesmír je prostor, ve kterém samovolně vznikají takové vesmíry, některé po čase zaniknou a znovu se zformují, některé, jako ten náš, se rozepnou do obrovských rozměrů.

Pokud ale uvažujeme o nekonečném množství jiných vesmírů, tak to znamená, že jakýkoliv sled událostí, který má nenulovou pravděpodobnost svého uskutečnění, určitě v nějakém vesmíru – z jejich nekonečného množství, nastane. A to ne jednou.

Jakákoliv část z nekonečna – I když stejně titěrná, jako je pravděpodobnost, že v jiném vesmíru se odehraje naprosto stejná historie, jako třeba v tom našem, je pořád nekonečno. Co by to v praxi znamenalo? V podstatě nic víc a nic méně, než to, že by každý z nás, měl “kdesi” nekonečně svých dvojnů. Někteří

z nich by měli stejnou historii, a z nich většina jinou budoucnost. Některé z

tzv. Scénáře bránových světů, který je součástí M-teorie, by totiž vesmír

Realita, ve které existujeme. Jaká ve skutečnosti může být?

Některé z nich třeba zítra přejede auto. Vyhrají ve sportce, nebo udělají jiná rozhodnutí, a tím se jejich a vaše historie oddělí. Ale říkat některé, nebo většina je bezvýznamné, protože se pohybujeme ve zlomcích z nekonečna a tím pádem se jedná pořád o nekonečna. Nekonečně vašich dvojníků opakuje stejnou historii, a prožívá téměř nekonečné množství všech vašich možných budoucností. Umíte si to představit? Tak třeba, pokud se Vám zítra nepodaří zbalit tu pěknou dívku, po které už delší dobu pokukujete, nejste v tom sám, ale s nekonečným množstvím vašich dalších dvojníků. Můžete si být ale jisti i tím, že další nekonečno vašich dalších dvojníků mělo větší štěstí a podařilo se jim to.

Myšlenka je to zajímavá, jenže – kde můžeme vzít jistotu, že Nesmír je nekonečný? Pokud by nebyl, pravděpodobnost, že se vůbec někde odehraje naprosto stejná historie, tzn, vytvoří se naši naprosto totožní dvojníci, rapidně klesá. Když vezmeme v potaz, kolik je ve vesmíru hmoty a částic, které mohou mít různé uspořádání a navíc

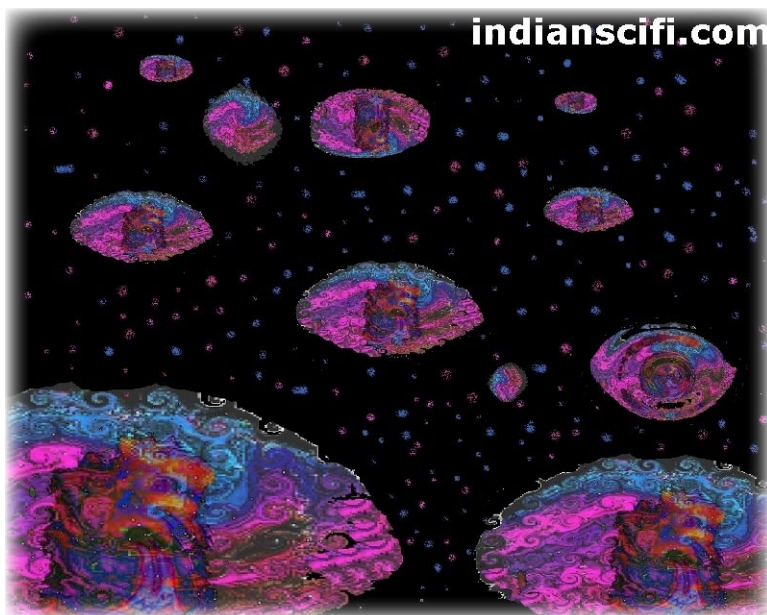
mezi nimi v čase mohou probíhat různé interakce a toto uspořádání měnit, vyjde nám opravdu nicotná pravděpodobnost opakování tohoto děje. V podstatě ani jediný atom v celém vesmíru, by nesměl udělat jiný pohyb, než v našem, protože jinak by se už jednalo o jinou historii. Paralelní světy ale předpovídají i jiné teorie. V kvantové mechanice nemůžeme předpovědět výsledek experimentu, ale jen jeho pravděpodobnost. Podle tzv. mnohasvětové interpretace Hugh Everetta III, se odehrají všechny možné děje. To proto, že při každé události, se vesmír štěpí na více takových, ve kterých se stane každá možnost. Podle teorie, kterou navrhl Lee Smolin, zase paralelní vesmíry vznikají odpojením od toho našeho při vzniku černých děr.

Jak to doopravdy je, zatím nevíme. Je ale dost možné, že brzy se dozvíme více – to díky teoretickým výpočtům M-teorie a dalších fyzikálních teorií, které předpovídají výsledky pokusů ve velkém urychlovači CERN, který bude spuštěn nejspíš v prosinci, protože jeho dřívější spuštění znemožnila porucha. Pokud se výsled-

ky budou shodovat s předpověďmi nějaké z teorií, může dojít k jejímu či jejich částečnému, nebo úplnému potvrzení. Tím pádem bychom mohli dostat lepší obrázek o tom, co je vesmír; kde vlastně existuje, z čeho se skládá, a jakou má minulost, nebo budoucnost.

Je zajímavé si uvědomit, že naše původní otázka – Co vlastně znamená realita, ve které existujeme, nabyla jen vyšší úrovně. Pokud se dovíme, že Vesmír opravdu existuje v Nesmíru, tak toho sice víme více, ale pořád nám v hlavě zůstává otázka: Kde existuje samotný Nesmír? A proč vůbec existuje on? A proč vlastně vůbec existuje “něco”, nežli “nic”? Na tyto otázky ale ještě neznáme odpovědi. Možná se je dozvíme v budoucnosti, třeba nám je zodpoví matematika, jako nástroj fyzikálních teorií, jakožto jediných, schopných popsat svět, který nevidíme a nikdy nespátříme. Možná, že ale na tyto otázky definitivní odpověď nedostaneme nikdy.

Tomáš Čížek

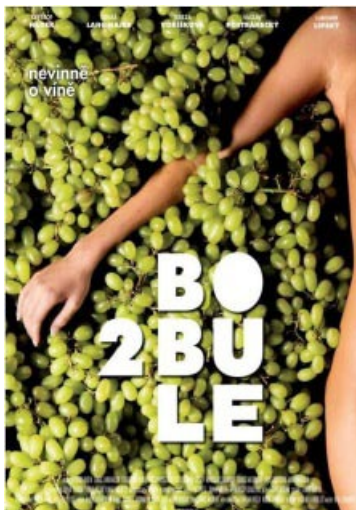

Láska na druhý pohled

Romantické drama o vdovci Ryanovi (Aaron Eckhart), kterému zemřela žena. Jeho knihy, ve kterých se zabývá tím, jak zvládnout takovou ztrátu, se stanou bestsellery, ve kterých lidé nalézají pomoc v nejtěžších životních situacích. Ryan se na jedné pracovní cestě do Seattlu zamiluje do ženy (Jennifer Aniston), která navštívila jeden z jeho seminářů. Jenomže kromě lásky k této ženě pociťuje, že se stále ještě nevyrovnal se smrtí své první ženy.

V kinech ČR: 29. 10. 2009

2BOBULE

2Bobule jsou volným pokračováním úspěšné filmové komedie Bobule, kterou vidělo v kinech přes 360 000 diváků a která se stala jedním z nejúspěšnějších filmů roku 2008. Opět budeme sledovat eskapády dvojice kamarádů Honzy (Kryštof Hádek) a Jirky (Lukáš Langmajer). Jirka se zaplete s mladou krásnou dívkou, jejíž otec (Jiří Krampol) má ovšem o nápadnících své dcery úplně jiné představy a Jirka raději prchá za kamarádem Honzou na jižní Moravu. Honza zatím žije s Klárou (Tereza Voříšková) na dědečkově vinařství, a jakožto vinař začátečník se pouští do vrcholného umění slámového vína. Nejen, že čelí neúspěchům, ale po nečekaném příchodu kumpána Jirky se jeho život obrátí naruby. Jirkova slabost pro ženy se totiž doslova zvrhla v zápas o život...

V kinech ČR: 22. 10. 2009

Chceš mě, chci tě

Film Chceš mě, chci tě je komedií o mužích, ženách a obrovské propasti, která odděluje to, jak o sobě navzájem smýšlejí, sní a snaží se opačné pohlaví svádět. Katherine Heigl a Gerard Butler v ní ztvárňují dva kolegy z donucení, kteří se bytostně nesnášejí. Ona se snaží najít kvalitního ideálního partnera. Jeho posláním je říkat ženám, aby se probraly a uvědomily si, že muži myslí jen na jediné. Ale když se rozhodne jí pomoci získat to, po čem touží, zjistí navzájem navzdory všem očekáváním, jak silně se mohou přitahovat i ty největší protiklady.

V kinech ČR: 15. 10. 2009

Andrea Formánková

ZKRAT

(ne)obyčejný školní časopis

■ Redakce:

Šéfredaktor & editor: David Svoboda, L4

Redaktoři:

Veronika Lamačová, L3
Andrea Formánková, L3
Daniel Balatka, S2A
Petra Vaníčková, L1
Miroslav Jiříček, P2
Ladislav Jedlička, P2
Václav Veselý
Tomáš Šťastný
Jan Koudela
Aleš Hrouda

Další autoři:

Mgr. Stanislav Krotil
Tomáš Čížek, L4
Veronika Langerová, L3
Vlastimil Zelenka, L3

CHCEŠ TAKÉ PREZENTOVAT SVŮJ ČLÁNEK? POŠLI NÁM HO!

KONTAKT: redakce@pslib.cz